

ПРАВО РЕГРЕСА

Радња извршења кривичног дела која се у грђанскоправном смислу може уподобити са грубом непажњом је основ за настанак регресног захтева послодавца према запосленом који је правноснажном пресудом оглашен кривим за извршење тог кривичног дела.

Из образложења:

"Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Правилан је закључак другостепеног суда да се регресно право тужиоца према туженом заснива на одредби члана 170, члана 171. Закона о облигационим односима, као и на одредбама члана 163. став 7. Закона о раду у вези члана 124. став 1. Закона о државним службеницима.

Одредбом члана 170. став 1. ЗОО прописано је да за штету коју запослени у раду или у вези са радом проузрокује трећем лицу одговара предузеће у коме је радио у тренутку проузроковања штете, осим ако докаже да је запослени у датим околностима поступао онако како је требало, а другим ставом ове одредбе да оштећени има право захтевати накнаду штете и непосредно од радника ако је штету проузроковао намерно. Лице које је оштећенику накнадило штету коју је запослени проузроковао намерно или крајњом непажњом има право да од тог запосленог захтева накнаду плаћеног износа у року од шест месеци од дана исплаћене накнаде (члан 171. став 2. и 3. ЗОО).

Одредбом члана 163. став 7. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05), прописано је да запослени који на раду или у вези са радом намерно или крајњом непажњом проузрокује штету трећем лицу, а коју је накнадио послодавац, дужан је послодавцу накнадити износ исплаћене штете. Сличну одредбу садржи и члан 124. Закона о државним службеницима, којим је између осталог прописано да уколико Република Србија оштећенику накнади штету коју је државни службеник проузроковао намерно или из крајње непажње, има право да од државног службеника захтева накнаду плаћеног износа у року од шест месеци од дана исплаћене накнаде. Поред тога одговорност полицијског службеника прописана је и одредбом члана 166. став 1. Закона о полицији, одређењем да за штету коју полицијски службеник причини трећим лицима РС одговара ако се докаже да је полицијски службеник поступао несагласно прописима о начину обављања полицијских послова у ком случају Република Србија има право регреса ако се докаже да је поступао несагласно прописима о начину обављања полицијских послова.

Имајући у виду напред цитиране материјалноправне одредбе које се у конкретном случају морају применити, као и утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд налази да је правилан став другостепеног суда о постојању обавезе

туженог да свом послодавцу, овде тужиоцу, исплати износ који је послодавац исплатио оштећеном лицу на име накнаде штете, која је настала кривицом туженог, као запосленог. Кривица туженог и његова одговорност за штету коју је оштећено лице претрпело у поменутој саобраћајној незгоди, утврђена је раније донетим правноснажним пресудама, при чему није од значаја чињеница која се наводи у ревизији, да су кривична дела за које је тужени у кривичном поступку оглашен кривим и то кривично дело против безбедности саобраћаја из члана 201. став 3. у вези кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 195. став 3. у вези става 1. КЗ РС, извршена из нехата. Радње извршења означеног кривичног дела у грађанскоправном смислу могу се уподобити са грубом непажњом, која представља основ у смислу напред наведених материјалноправних прописа, за настанак регресног захтева тужиоца према свом запосленом, овде туженом. Тужени је као запослени код тужиоца, као припадник полиције и државни службеник, грубим кршењем саобраћајних прописа извршио наведено кривично дело, због чега се не могу прихватити као основани наводи ревизије да је тужени критичном приликом поступао пажњом посебно брижљивог човека, односно да се поступање туженог може окарактерисати само као обична непажња".

(Сентенца из пресуде Врховног касационог суда Рев2 566/2015 од 25.6.2015. године, утврђена на седници Грађанског одељења 27.6.2017. године)